

alt det, at hun nu saa ham i hans hele Skrøbelighed, holdt hun ikke en Smule mindre af ham, end da hendes Kritik endnu slumrede. Til Ydmygelse for sin Selvfølelse maatte hun tilstaa, at hun kun levede, naar hendes Tanker var hos ham. Hendes Længsel efter ham kunde til Tider være saa stærk, at hun selv fandt den sygelig. Derfor gik hun i Almindelighed nu mere skjult med sine Følelser. Hendes Væsen overfor ham var bleven mere tilmaalt, ogsaa naar de var alene. Hun kunde i enkelte Øjeblikke endog synes lunefuld. Men samtidig beherskede han hende saa fuldkomment, saa ganske eneraadigt, at det ofte syntes hende, som var der ikke længer den Ting, hun ikke vilde kunne tilgive ham.

— — Per standsede deres Gang og saa paa sit Ur.

»Mon du ikke skal passe paa Toget? . . . Ja, det er ikke Meningen, at jeg vil jage dig bort. Jeg er dig virkelig taknemlig for, at du er kommen. Men du holder jo ikke af at komme for sent hjem. Og Klokken er otte nu.«

Hun saa op paa hans Ansigt, der stadig var blegt og fortrukket.

»Og hvad vil saa du?«

»Jeg maa til mit Arbejde . . . Som du ser, derhenne paa Bordet ligger der fuldt op af Ting, som skal besørges. Jeg maa benytte Tiden.«

»Nej, nej«, sagde Jakobe pludselig og lagde